

tørelsen af fælleseje, skulde forhindres, fordi den ikke kunde afpasses efter handelsforhold; vilde være i høj grad uretfærdigt mod hele det øvrige samfund.

Indførelsen af *virkeligt* fælleseje i den danske lovgivning (nu har ægtefæller kun fælleseje *af navn*) vilde også have det gode ved sig, at lovgivningen blev på den *historiske grund* og udviklingen kunde foregå ganske roligt, ikke i spring. Hvis vore lovgivere ikke vover med et slag at indføre *fællesråd*, så lad os begynde med at afhjælpe de føleligste mangler. Hr. Elberling foreslår i en artikel i Kv. og Sf. for 1888 (side 244), at vi skal begynde med følgende bestemmelse: »en mand kan ikke uden hustruens samtykke sælge, bytte eller pantsætte fast ejendom, optage lån eller indgå kavtion o. s. v.«, og allerede det vilde være ikke så lidt vundet, selv om det kun vilde være det første skridt paa vejen. »En troende« mener, at »forbindelsen mellem de civiliserede nutidsstaters sæder og indretninger« er for inderlig til, at vi vil kunne gå vore egne veje i ægteskabsspørgsmålet. Når jeg har villet sætte mig ind i de andre landes ægteskabslovgivning, har det altid faldet mig saa svært, fordi ligeså mange lande, der var, ligeså mange ægteskabslovgivninger skulde jeg sætte mig ind i: Frankrig har én, England en anden, Portugal en tredje, og i Tyskland er der omtrent ligesaa mange ægteskabsordninger, som der er stater. Skulde Danmark da ikke også have selvstændighed nok til at blive i det historisk-nationale spor og der ud fra finde en ordning, der på samme tid fyldestgjorde retfærdighedens krav og passede for folkets ejendommelighed?

Jeg har i det foregående søgt at påvise, at indførelsen af særeje ved lov, samtidig med at bestræbelserne rettedes paa at gøre kvinden økonomisk uafhængig ved at frigøre hendes arbejdskraft fra hjemmet, kun kunde føre til *ubodelig* skade for hjemmet og børnene og derigennem for hele samfundet!

Jeg finder derfor, dr. St. har haft ret i at advare os mod at lede udviklingen ind i det spor og i at tilråbe os et: bliv på den historiske grund! Og jeg råder alle, som forstaar *hjemmets* betydning for den opvoksende slægt, til at arbejde for, at det kan gøres muligt for stadig flere og flere *kvinder at blive i hjemmene og bruge sin arbejdskraft der, ikke alene i de bedre stillede klasser men i alle samfundsklasser, og at hun i hjemmene kan få en værdigere stilling end den, hun nu har, derved: at hun får lovfæstet medrådighed over det fælles hjem og de fælles børn.*

Et lille ord kunde jeg have lyst til at henvende til dem, der nok har en vis forståelse for kvindesagen, men som er bange for, at dens tilhængere skal gå for vidt.